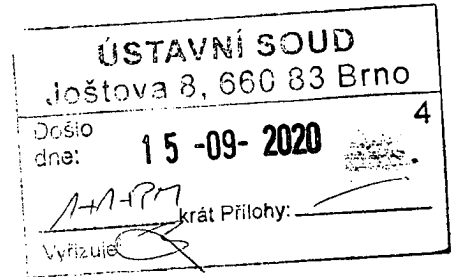

US20055256

Potvrzení o doručení dokumentu

Organizace: Ústavní soud

Základní údaje

Číslo podání: US CKDP 0012211/20

Odesílatel: Zdeněk Koudelka - Advokát Zdeněk Koudelka

Věc: Návrh skupiny senátorů na zrušení části zákona o dani z nemovitých věcí

Doručeno: 15. 9. 2020 10:22:59

K Rukám:

ID zprávy: DZ-118536

Do vlastních rukou: Ne

Email/DS: sjic8ry

Spisová značka:

SP. Zn. Odesílatele:

Seznam validací

Výsledek	Soubor	Subjekt certifikátu	Vystavitel
Příloha je validní	200915-Návrh-ÚS-Daň-z-nemovitostí.doc		
Příloha je validní	Podpis-listina-1.jpg		
Příloha je validní	Podpis-listina-2.jpg		
Příloha je validní	Podpis-listina-3.jpg		
Příloha je validní	200914-Plná-moc-Valenta.pdf		
Neobsahuje žádné podpisy	200914-Plná-moc-Valenta.pdf		
Podpis je platný	PrijataDZ.zfo	SERIALNUMBER=S91490, CN=Informační systém datových schránek - produkční prostředí, O=Ministerstvo vnitra České republiky, OID.2.5.4.97=NTRCZ-00007064, C=CZ	CN=PostSignum Qualified CA 4, O="Česká pošta, s.p.", OID.2.5.4.97=NTRCZ-47114983, C=CZ

Nepředchází

Advokát Doc. JUDr. Zdeněk Koudelka, Ph.D.

Adresa: Optátova 46, 637 00 Brno
mobil: 774 915 919, e-mail: advokat@zdenekkoudelka.cz, www.zdenekkoudelka.cz
IČO: 63389096, evidenční číslo advokátní komory 04176

Brno, 15. 9. 2020

Ústavní soud
Joštova 8
660 83 Brno

Příloha:

1. Podpisová listina senátorů – 3x
2. Plná moc

ÚSTAVNÍ SOUD Joštova 8, 660 83 Brno	
Došlo dne:	15 -09- 2020 4
_____ krát Přílohy: _____	
Vyřizuje:	

Navrhovatel:

Skupina senátorů
Pověřený senátor Ivo Valenta
Valdštejnské náměstí 4, 118 01 Praha
Zástupce: Advokát Doc. JUDr. Zdeněk Koudelka, Ph.D.
Optátova 46, 637 00 Brno

Účastník:

1. Poslanecká sněmovna, Sněmovní 4, 118 26 Praha
2. Senát, Valdštejnské náměstí 4, 118 01 Praha

Návrh na zrušení části zákona o dani z nemovitých věcí

1. Navrhovatel

Navrhovatelem je skupina 24 senátorů, jejichž seznam je v podpisové listině. Za skupinu senátorů jedná senátor Ivo Valenta, který udělil plnou moc advokátovi.

Důkaz: Podpisová listina senátorů
Plná moc

2. Předmět návrhu

Předmětem návrh je zrušení části zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí a to:

- § 4 odst. 1 písm. a),
- část ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) spočívající ve slovech "který je 1. ve vlastnictví České republiky, nebo" a označení bodu řadovou číslovkou "2.",
- první věta § 4 odst. 3, která zní: "Pozemky uvedené v odstavci 1 písm. a) jsou osvobozeny od daně z pozemků, nejsou-li užívány k podnikání, pronajímány nebo propachtovány; jsou-li tyto

pozemky pronajaty nebo propachtovány obci, kraji nebo organizační složce státu anebo příspěvkové organizaci, jsou osvobozeny za předpokladu, že nejsou užívány k podnikání."

- § 4 odst. 5: „*Osvobození podle odstavce 1 se vztahuje i na část pozemku.*“.

- § 9 odst. 1 písm. a),

- část ustanovení § 9 odst. 1 písm. d) spočívající ve slovech "*který je 1. ve vlastnictví České republiky, nebo*" a označení bodu řadovou číslovkou "2.",

- první věta § 9 odst. 4, která zní: "*Zdanitelné stavby, s výjimkou budov obytných domů, a zdanitelné jednotky, které zahrnují nebytový prostor jiný než sklep nebo komoru, uvedené v odstavci 1 písm. a) jsou osvobozeny od daně ze staveb a jednotek, nejsou-li užívány k podnikání, pronajímány nebo propachtovány; jsou-li pronajaty nebo propachtovány obci, kraji nebo organizační složce státu anebo příspěvkové organizaci, jsou osvobozeny za předpokladu, že nejsou užívány k podnikání.*"

3. Obsah napadených právních norem

Napadená ustanovení zákona stanoví osvobození státu z povinnosti platit daň z nemovitých věcí (pozemky, stavby, jednotky) přímo ze zákona bez ohledu na účel využití dané věci již prostým vlastněním věci státem.

Návrh na zrušení prvních vět v § 4 odst. 3 a v § 9 odst. 4 a dále ustanovení § 4 odst. 5 vyplývá z toho, že blíže provádí napadená ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) a § 9 odst. 1 písm. a) a jejich samostatná existence je právně nesmyslná.

Část ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) a § 9 odst. 1 písm. d) se navrhuje zrušit, byť je možné, že převážná část pozemků, na nichž se nachází kulturní památka, a stavby prohlášené za kulturní památku, budou nadále osvobozeny, ale podle obecných podmínek jako pro každého vlastníka – tedy uzavření dohody s Ministerstvem kultury, kdy za stát jako vlastníka bude vystupovat příslušná příspěvková organizace nebo organizační složka státu. Není důvod, aby stát měl privilegovaný režim, když jde o daňovou povinnost vyplývající z vlastnického práva. V dohodě mohou být Ministerstvem kultury požadovány bližší podrobnosti – např. minimální rozsah zpřístupnění veřejnosti, otázka zpoplatnění tohoto zpřístupnění pro veřejnost či naopak bezplatnost atd. v rozsahu, jak Ministerstvo kultury stanoví pro vlastníky odlišné od státu.

4. Důvody rozporu s ústavním pořádkem

Důvodem je rozpor s:

- čl. 1 odst. 1 Ústavy stanovící, že jsme právním státem,

- čl. 1 a čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, které stanoví rovnost v zaručení základních práv ve spojení s právem provozovat hospodářskou činnost dle čl. 26 odst. 1 Listiny,

- čl. 4 odst. 3 a čl. 11 odst. 1 Listiny, které stanoví rovnost vlastnického práva všech vlastníků a povinnost jeho rovného omezení,

- čl. 99, čl. 101 odst. 3 a 4 Ústavy - ústavní ochrana územní samosprávy.

Navrhovatel neústavnost opírá i o povinnost zákonodárce nepřijímat zákon, který by ústavně zaručená základní práva ohrožoval a neústavně omezoval.

5. Podstata věci

Napadená ustanovení zákona zajišťují osvobození daně z nemovitých věcí pro pozemky, stavby a jednotky ve vlastnictví státu. Historicky takové osvobození vniklo v době feudální, kdy panovník byl brán jako vlastník všech pozemků, které z části formou lenního systému postupoval jiným osobám - vazalům. Sám však měl vrchní vlastnické právo a mohl vazala jeho léna zbavit, byť obsah panovníkova vrchního vlastnického práva byl postupně oslabován. Panovník též část půdy vlastnil plně a přímo (zeměpanské statky). Zároveň byl i ten, v jehož prospěch se vybírala berně, tedy daň. Z tohoto pohledu bylo nesmyslné, aby král v Čechách či markrabí na Moravě platil sám sobě z panovníckého majetku daň.

Toto daňové vynětí panovníka přetrvalo i po skončení feudalismu zrušením poddanství a manského systému olomouckého arcibiskupa a slezských knížat v 19. století. Vynětí z daňové povinnosti se přeneslo na stát. Napadená ustanovení tedy vznikla z dlouhodobé tradice, ale za současného ústavního stavu jsou archaická, ale i protiústavní. Stát sám se již části daní podrobuje - daň z přidané hodnoty.

Obdobně byl stát vyňat z možného právního postihu, i to se změnilo. Stát je sice vyňat z trestní odpovědnosti,¹ ale odpovídá za některé správní delikty (přestupky) např. jako zadavatel nese odpovědnost podle zákona o zadávání veřejných zakázek a může dostat i pokutu, byť z rozpočtového hlediska jde o výdaj a zároveň příjem státního rozpočtu, což platí tehdy, jsou-li správní pokuty příjmem státu.

Za protiústavní nelze považovat daňové osvobození státu v rámci všech daní, ale je nutné sledovat jejich rozpočtové určení. Tedy, kdo je příjemcem takové daně. Lze akceptovat paušální daňové osvobození státu, pakliže příjemcem daně je stát sám. Daňové osvobození pak nemá dopad na příjmy a výdaje státního rozpočtu a jen zamezuje zbytečné byrokratické zátěži, kdy by stát musel platit daň, které je sám příjemce. Tedy rozpočtový výdaj by byl roven rozpočtovému příjmu.

Jiná situace je u daně z nemovitých věcí, které jsou příjmem obce.² Finanční úřad jen tuto daň vybírá, ale následně výtěžek převede obci, na jejímž území daní zatížené nemovité věci leží. V takovém případě paušální osvobození státu vede k snížení rozpočtových příjmů obecní samosprávy, která má ústavní zakotvení a ochranu a jejíž existence je podstatný prvek demokratického právního státu. Vzniká i nedůvodná nerovnost, když dvě stejné obce budou mít stejnou rozlohu a kulturu zdaňovaných pozemků, ale daňový výnos jedné obce bude nepoměrně nižší ve srovnání s druhou obcí, protože podstatným vlastníkem pozemků na jejím území je stát. Tato nerovnost se může prohloubit, protože daň zvyšují mnohé obce a uvažuje se i o dalším výrazném zvýšení daně z nemovitých věcí, včetně změny samotných zákonných sazeb.³ Přitom i stát chce, aby k jeho pozemkům a stavbám obec stavěla a udržovala pozemní komunikace, odmetala sněh z chodníků, platila veřejné osvětlení a spoustu dalších činností, které financuje obec i z výnosu daně z nemovitých věcí. Proto paušální osvobození státu od daně z nemovitých věcí rozpočtově poškozují obce, na jejichž území jsou státní pozemky a stavby, a je za současného právního stavu neústavní.

Stát má jako tvůrce zákona možnost stanovit rozsah různých osvobození. Tento rozsah může do budoucna rozšířit, ale musí postupovat tak, že osvobození bude vázáno na nějakou činnost např. veřejnou prospěšnost daně stavby či pozemku a ne na osobu vlastníka. Tím bude

¹ § 6 odst. 1 písm. a) zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim.

² § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 243/2000 Sb., o rozpočtovém určení daní.

³ JAN KLIČKA: Daň z nemovitostí zvýšilo přes 600 obcí. *Deník.cz* 26. 1. 2018. Zdroj: <https://www.denik.cz/ekonomika/dan-z-nemovitosti-zvysilo-pres-600-obci-na-podani-priznani-zbyva-posledni-tyden-20180126.html>

zajištěna právní rovnost vlastnictví a dalších práv všech vlastníků, byť určitou činnost fakticky bude v drtivé míře provádět stát, nikoliv soukromé osoby, a tedy stát bude především poživitelem daňového dobrodiní.

Takto je například důvodné a ústavně nerozporné vynětí pozemků pro obranu státu dle § 2 odst. 2 písm. d) zákona o dani z nemovitých věcí. V době míru tyto pozemky především vlastní stát, takže on je drtivě poživitelem této daňové výhody. Ale je možné, že takový pozemek bude vlastnit i osoba odlišná od státu a i ona bude poživitelem tohoto daňového dobrodiní. Zvláště by nastala tato situace v době války či stavu ohrožení státu, kdy může být současný rozsah pozemků určených pro obranu státu podstatně rozšířen i na pozemky různých vlastníků.

Je též přípustné, pokud zákon osvobodí z titulu vlastnictví pozemky a stavby ve vojenských újezdech, které nejsou součástí území žádné obce a tak není žádná obec tímto osvobozením rozpočtově dotčena (navíc je ústavně legitimní vynětí z daně pozemků určených pro obranu státu⁴). Obdobnému vynětí či osvobození z daně dnes odpovídá existujícímu daňovému osvobození pozemků, staveb a jednotek vlastněných obcí, ale nikoliv paušálně, ale jen vlastněných obcí, na jejímž území leží,⁵ kdy by jinak obec platila daň, která by ji nakonec opět připadla. Ovšem obec je povinna platit daň z nemovitých věcí, pokud se nachází na území jiné obce.

Zvláště v rozpočtové nouzi v důsledku razantních opatření vlády v boji proti koronaviru, kdy dochází k snížení rozpočtových příjmů obcí, je nanejvýš správné, aby daně určené do rozpočtu obcí nebyly neústavně snižovány ve prospěch státu tím, že si sám pro sebe určil nespravedlivé paušální daňové osvobození svého vlastního majetku.

6. Rozpor s čl. 1 odst. 1 Ústavy - porušení principu právního státu

Mezi základní kritéria právního státu patří to, zda jsou právní normy závazné pro samotného normotvůrce. V moravských i českých pohádkách to bývá vyjádřeno tím, zda královské rozhodnutí zavazuje krále či ne. Jestliže je normotvůrce vázán svým právním řádem sám, je to nutný předpoklad právního státu a základní prvek existence systému bránění zneužití práva normotvůrcem samotným.

Pakliže stát ve svých ústavních normách stanovil zákaz diskriminace, právo rovného zacházení v obdobných situacích, rovnost vlastnictví bez ohledu na osobu vlastníka, pak výjimky z těchto ústavních norem nemohou být činěny ve prospěch státu obyčejným zákonem, leda by bylo dáno alespoň výslovné ústavní zmocnění k takové odlišné zákonné úpravě.

Stát je ve dvojím postavení. Jednak působí jako veřejnoprávní vrchnostenský subjekt, který daně ukládá a vybírá. Ovšem také se jako právnická osoba podílí na činnostech, které jsou daněmi zatíženy. Přitom je správné, aby stát v soukromoprávních vztazích nezneužíval svého vrchnostenského postavení. Toto dvojí postavení státu se projevuje i v oblasti daně z nemovitých věcí, kde stát ve vrchnostenské pozici jako zákonodárce přijal zákon osvobozující sama sebe v postavení vlastníka od daně a to paušálně, zatímco pro jiná osvobození je určující nějaký prospěšný účel nebo vzájemnost dle mezinárodního práva (osvobození diplomatů a jiných států). Postavení státu jako tvůrce daňových zákonů není nezávislé od dopadu těchto zákonů na jeho postavení vlastníka pozemků, staveb a jednotek. Toto dvojí postavení státu

⁴ § 2 odst. 1 písm. d) zákona o dani z nemovitých věcí.

⁵ § 4 odst. 1 písm. b) a § 9 odst. 1 písm. b) zákona o dani z nemovitých věcí.

vede k nutnosti přísně poměřovat jeho veřejnoprávní činy tak, aby nedošlo k neústavnímu daňovému zvýhodnění státu jako vlastníka.

7. Rozpor s čl. 1 a čl. 3 odst. 1 ve spojení s čl. 26 odst. 1 Listiny - porušení rovnosti v právech

Listina zakotvuje rovnost v základních právech. Práva z Listiny požívají lidé i právnické osoby, pokud je to z povahy práv možné. Paušální osvobození státu jako vlastníka je v rozporu s obecným principem rovnosti, když stát sám sebe osvobozuje paušálně bez ohledu na účel užití pozemku či stavby. Stát se tak jako vlastník nadřazuje nad ostatní.

Tím je dotčeno právo na provozování hospodářské činnosti dle čl. 26 odst. 1 Listiny. Pronájem nemovitostí je hospodářskou činností. Stát tak svým daňovým osvobozením nedůvodně narušuje hospodářskou soutěž, jelikož při pronájmu nemovitostí vstupuje na trh s nájmy jako soutěžitel. Osvobozeny jsou i stavby, jednotky a pozemku, kde stát může provozovat činnost, z níž má příjem a zisk (smlouvy o zpoplatněné užívání věci mimo nájem a pacht např. krátkodobé zpoplatněné ubytování, vybírání vstupného, zpoplatněné parkování). Stát může část svých pozemků a staveb využívat za účelem dosažení příjmu a zisku. Stát prvotně není podnikatelem, ale může tak při určitých činnostech být. Takovou činnost může provozovat svým jménem i skrze jím zřízené právnické osoby, kdy jsou tyto osoby právně oddělené od státu (státní příspěvková organizace, státní fondy), ale nikoliv majetkově. Tedy vlastnické právo k nemovitým věcem přísluší státu a příslušné státní právnické osoby mají jen právo různě omezené dispozice s tímto majetkem.

Zatímco jiné osoby užívající své pozemky a stavby za účelem příjmu musí do svých nákladů zahrnout i daň z nemovitostí, stát tak činit nemusí, což mu umožňuje vyšší, nedůvodný zisk, což stát opět nedůvodně a nespravedlivě zvýhodní na trhu. Daňová nerovnost tak narušuje i svobodný trh. Proto musí mít daňová nerovnost (výjimka) spravedlivý důvod - např. veřejnou prospěšnost určení stavby. To však nespĺňuje paušální osvobození státu.

Zákon o dani z nemovitých věcí má ustanovení prvních vět § 4 odst. 3 a § 9 odst. 4 zákona o dani z nemovitých věcí, které umožňují zpoplatnění některých státních pozemků využívaných pro podnikání či pronájemných nebo propachtovaných, ale to neřeší problém zcela. Jsou pozemky a věci, z nichž má stát příjem, ale nejde o pronájem (stavby pro zpoplatněnou rekreaci zaměstnanců a dalších osob) anebo k podnikání je nemovitá věc (stavba) užívána jen částečně (v sídle státního úřadu je část obchodních prostor, které nejsou samostatnými jednotkami). Rovněž definice podnikání má mnohoznačný význam, neboť zde mohou být činnosti výdělečné, ale daný státní úřad je nevnímá jako podnikání. Tato ustanovení však jsou důsledkem nesprávného přístupu ke zdanění státu daní z nemovitých věcí. Stát má postupovat tak, že sám sebe nebude speciálně privilegiovat. Tedy má určité věci osvobodit z důvodu jejich určení (veřejná prospěšnost), ale bez ohledu na osobu vlastníka. Nemá se však daňovou výjimkou sám osvobodit a pak výjimkou z výjimky určité věci ve svém vlastnictví přece jen zdanit.

8. Rozpor s čl. 4 odst. 3 a čl. 11 odst. 1 a 5 Listiny - rovností různých forem vlastnictví a rovnost v jeho omezení

V Listině je výslovně v čl. 11 odst. 1 zakotvena rovnost vlastnictví. Vlastnické právo je také právo a tedy je dané zakotvení rovnosti vlastnictví nadbytečné, protože lze stejného účelu dosáhnout aplikací obecné rovnosti v základních právech dle čl. 3 odst. 1 Listiny, kde je zaručena rovnost bez ohledu na jakékoliv postavení, čímž je stanoven i zákaz diskriminace.

Ovšem ústavodárce při přijetí Listiny v roce 1991 reagoval na předchozí stav v rámci totalitní marx-leninské ideologie ve vztahu k vlastnictví. Kdy podle této ideologie, jež byla vyjádřena i v právním řádu, mělo privilegované postavení socialistické společenské vlastnictví (státní, družstevní, společenských organizací). Soukromé vlastnictví sice nebylo zrušeno, ale bylo právně oslabeno, bez ochrany a potlačováno. Jistou ochranu mělo jen omezené osobní vlastnictví.

Právě jako reakce na různý obsah vlastnického práva v totalitním režimu, zdůraznil ústavodárce speciálně rovnost vlastnictví s tím, že vlastnické právo všech vlastníků má stejný zákonný obsah a ochranu. Pakliže čl. 11 odst. 5 Listiny umožňuje daně ukládat jen na základě zákona, musí ústavní rovnost vlastnictví respektovat i zákon, kterým je zdaňováno vlastnické právo. Daně zatěžují majetek, jsou jeho omezením, proto daňový zákon o majetkových daních musí respektovat čl. 4 odst. 3 Listiny: "*Zákonné omezení základních práv a svobod musí platit stejně pro všechny případy, které splňují stanovené podmínky.*". Je neústavní daňové privilegium spočívající v osvobození od daně jednoho vlastníka (státu) ve srovnání s ostatními vlastníky.

Lze zde odkázat na nálezy Ústavního soudu č. 57/1999 Sb. a 272/2005 Sb., které i z důvodu rovnosti práv osob (tedy i různých forem vlastnického práva), zrušily omezení naturální restituace národních kulturních památek (respektive její odsunutí na neurčitou budoucí dobu vázanou na přijetí nové památkové zákonné úpravy).⁶

Daň z nemovitostí je majetková daň, která zatěžuje vlastnictví určitých nemovitých věcí. Pokud má být respektována rovnost forem vlastnictví, musí majetkové daně zatěžovat všechny vlastníky určitých věcí. Paušální osvobození od majetkové daně, které spočívá jen v osobě vlastníka, narušuje rovnost vlastnictví.

9. Rozpor s čl. 99, čl. 101 odst. 3 a 4 Ústavy - ústavní ochrana územní samosprávy

Územní samospráva je významným prvkem moderního demokratického státu, jelikož v rámci teorie dělby moci omezuje centrální moc státní, a to z hlediska vertikálního vedle dělby moci horizontální (zákonodárství, exekutiva, soudnictví). Samosprávu lze považovat za podstatnou náležitost demokratického právního státu, a to po zkušenostech s totalitními režimy, které samosprávu rušily nebo výrazně omezovaly. Z tohoto pohledu je nepřijatelné její zrušení.⁷

Fungující samospráva napomáhá vývoji demokracie ve státě, což charakterizoval zastánce vrcholu dějin ve vzniku kapitalismu a liberální demokracie F. Fukuyama s poukazem na vývoj demokracie v Británii a Severní Americe slovy: „*Demokracie je koneckonců věcí samosprávy, a pokud si lidé umějí vládnout ve městech, sdruženích, profesních asociacích nebo na univerzitách, pravděpodobně se jim to podaří i na úrovni národa.*“⁸ Stát stanoví zřízení samosprávy a podrobuje ji své kontrole. Dovoluje státní moci, aby zasahovala do působnosti samosprávy.⁹ Při výkonu této pravomoci však stát musí vycházet z akceptace samosprávy jako ústavní hodnoty.

⁶ § 8 odst. 6 zákona č. 87/1991 Sb., o mimosoudních rehabilitacích ve znění do změny nálezem Ústavního soudu č. 57/1999 Sb. § 11 odst. 5 zákona č. 229/1991 Sb., o půdě ve znění do změny nálezem Ústavního soudu č. 272/2005 Sb.

⁷ Čl. 9 ods. 2 Ústavy č. 1/1993 Sb. Existenci územní samosprávy navíc garantuje čl. 8. Nález č. 120/1996 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu.

⁸ FRANCIS FUKUYAMA: *Konec dějin a poslední člověk*. Praha 2002, s. 215, ISBN 80-86182-27-4.

⁹ JIŘÍ JELLINEK: *Všeobecná státověda*, s. 688 a 691.

Aby byla samospráva skutečnou, musí být její právní a správní možnosti podepřeny vlastní majetkovou základnou (právo na majetek, vlastní hospodaření, místní daně a poplatky).¹⁰ Jinak by totiž realizace samosprávného rozhodnutí mohla být fakticky (nikoliv právně) vetována centrální státní mocí odepřením prostředků na jeho finanční krytí. Z tohoto pohledu je nutné sledovat, zda má samospráva určené daňové příjmy ústavou či alespoň zákonem stanoveným podílem na celostátních daních či nejlépe možností určení vlastních daní, jež nemůže stát (vládní většina) libovolně změnit. Velká možnost zasahování vlády do samosprávy je v případě účelových dotací, kdy poskytnutí dotace a podmínky jejího čerpání jsou na rozhodnutí vládních úřadů. Proto skutečné samosprávě odpovídají příjmy, které nejsou dotacemi, stát je rozpočtově neváže a slouží k výdajům samosprávy podle jejího svébytného uvážení. Takovými příjmy jsou příjmy z daní, včetně daně z nemovitostí.

Stát může do územní samosprávy zasahovat jen na ochranu zákona. Z povahy věci a nadřazenosti ústavního pořádku je však nutné vykládat danou věc tak, že určující je ochrana ústavního pořádku. Zákon zasahující do územní samosprávy je protiústavní. Protože napadené části zákona o dani z nemovitých věcí jsou neústavní a zároveň se dotýkají rozsahu příjmu obcí jako základního územního samosprávného celku, je dotčena i územní samospráva jako ústavní institut.

10. Závěrečný návrh

Ustanovení § 4 odst. 1 písm. a), část ustanovení § 4 odst. 1 písm. d) spočívající ve slovech *"který je 1. ve vlastnictví České republiky, nebo"* a označení bodu řadovou číslovkou "2.", první věta § 4 odst. 3, § 4 odst. 5, § 9 odst. 1 písm. a), část ustanovení § 9 odst. 1 písm. d) spočívající ve slovech *"který je 1. ve vlastnictví České republiky, nebo"* a označení bodu řadovou číslovkou "2.", první věta § 9 odst. 4 se zrušují dnem vyhlášení tohoto nálezu ve Sbírce zákonů.

Advokát Zdeněk Koudelka

¹⁰ PETR HAVLAN: Dvojí pojetí samosprávy a jeho projekce do majetkové sféry územních samosprávných celků. *Výkonná moc v ústavním systému ČR*, Brno 2004, s. 276.